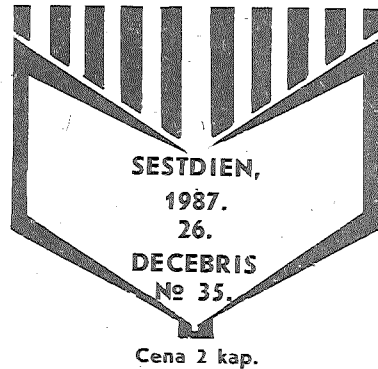

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORĢĀNS

Demokrātijas un atbildības pastiprināšanai

1988. gada martā sanāks ceturtais Vissavienības kolhoznieku kongress, kurš izdarīs izmaiņas arī kolhozu Paraugstatūtos. Izstrādāts izmaiņu projekts, kas apstiprināts Vissavienības kolhozu padomes komisijā un sagatavots, pamatojoties uz vairāku ministriju un resoru, savienoto un autonomo republiku dažu apgabalu valsts agrorūpniecisko komiteju, kolhozu kustības veterānu, zinātniski pētniecisko institūtu un augstāko mācību iestāžu ieteikumiem. Tikai oficiāli šādu priekšlikumu iesniegts vairāk par 160, tie sistematizēti un rūpīgi izpētīti.

Priekšlikumi vispirms vērsti uz to, lai vairāk pilnīgotu vadības demokrātiskās formas, celtu kolhozu zemniecības aktivitāti, nostiprinātu un vairotu sabiedrisko īpašumu, kolhozu lomu lauksaimnieciskās produkcijas ražošanā, balstoties uz intensīvu tehnoloģiju ieviešanu un saimnieciskās ražošanas metožu pilnīgošanu agrorūpnieciskā kompleksa apstākļos. Nemti vērā, piemērojot kolhoziem, daži atzinumi no likumiem par valsts uzņēmumu un no likumprojekta par kooperatīvu.

Ierosināts Paraugstatūtos atspoguļot, ka kolhozi tāpat kā valsts uzņēmumi ir vienotā tautsaimniecības kompleksa pamats un dod lielu ieguldījumu valsts apgādē ar pārtiku. Ierosināts Statūtu pirmajā nodaļā ierakstīt, ka kolhozs ir sociālistisks lauksaimnieciskās ražošanas, kurš ietilpst agrorūpnieciskā kompleksa sistēmā, tā darbība balstās uz centralizētas plānveidīgas valsts vadības savienošana ar paštāvību un iniciatīvu ražošanā un saimnieciskā aprūnā, pašfinansēšanas un pašapmaksāšanas principiem.

Tālāk seko šāds priekšlikums: Statūtos ierakstīt, ka lauksaimniecības produkcijas ražošanu un pārdošanu valstij kolhozs palielina ražošanas intensifi-

kācijas ceļā, balstoties uz zinātniski tehnisko progresu un pirmrindas pieredzi, zinātniski nopamāto lauksaimniecības vadīšanas sistēmu, plaši izvērstu kompleksu mehanizāciju un elektrifikāciju, ķimizāciju un zemju meliorāciju, ražošanas potenciāla efektīvu izmantošanu, nozaru specializāciju un koncentrāciju, agrorūpnieciskās integrācijas un starpsaimniecību kooperācijas attīstīšanu.

Kolhozs rūpējas par resursu pilnīgu un iespējami racionālu izmantošanu sabiedriskajā ražošanā, ceļ apzinīgu, augstāzīmīgu kolhoznieku darbu un profesionālās meistarības prestižu, rada labvēlīgus apstākļus pensijas vecuma cilvēku darbam. Ierosināts jaunajos Statūtos paredzēt lielāku morālo un materiālo palīdzību tiem kolhozu locekļiem, kuri saimniecībā nostrādājuši ilgu laiku (ne mazāk par 20 gadiem) — papildus atvieglojumus un priekšrocības stimulēšanas fondu izmantošanā, par nepārtrauktu darbu stāžu piešķirt papildus trīs dienas atvaļinājuma u. c.

Liela vērtība tiek vērtīta visu posmu pārvaldes demokratizēšanas palielināšanai, tādu apstākļu radīšanai, lai saimniecības lietu pārvaldē varētu piedalīties visi kolhoznieki. Kolhoznieku sapulces rīkot regulāri reizi ceturksnī, bet pilnvaroto sapulces sasaukt izņēmuma kārtā un tikai lielās saimniecībās. Pilnvarotos ievēlēt uz laiku ne ilgāk par vienu gadu. Visus jautājumus, kas saistīti ar kolhozu palielināšanu vai samazināšanu, darbības pārtraukšanu vai izņemšanu, kolhozs izlemj tikai kopaspuļcē.

Tiek paredzētas arī tādas izmaiņas un papildinājumi, kā valdes sastāvā ne mazāk par pusi jābūt ierindas kolhoznieku, ka priekšsēdētāja vēlēšanām var izvirzīt vienu vai vairākus kandidātus, ka vadītāju var atbrīvot

no darba (arī pārceļt citā amatā) tikai ar kopsapulces lēmumu tieši vai aizklāti balsojot.

Lai ražošanas un saimniecisko uzdevumu risināšanā celtu brigāžu un fermu lomu, ierosināts pēc vajadzības, bet ne retāk kā reizi mēnesī sasaukt šo kolektīvu kopsapulces. Tās ievēl brigādiertes, vienojoties par tiešu vai aizklātu balsošanu, uz trim gadiem ievēl brigādes padomi un pilnvarotos. Padomes sanāksmes tāpat notiek pēc nepieciešamības, bet ne retāk par reizi mēnesī. Brigādes sapulce apspriež tādu jautājumus, kas saistīti ar kolektīvu darbuzņēmumu, darba drošības un drošības tehnikas uzlabošanu, brigādes locekļu pamudināšanu un sodīšanu. Tai tāpat tiek paredzētas tiesības ierosināt uzlikt sodus brigādiertēm (ražošanas apakšvienību vadītājiem), vai arī atbrīvot no darba, ja tie nav atbilstoši kolektīva uzdevumiem.

Līdz šim uzņemti kolhoza vēreja tikai ar kopsapulces lēmumu, taču saņemti ierosinājumi, ka šīs tiesības kopsapulce var piešķirt valdei, vadoties no attiecīgu struktūrolo apakšvienību kolektīvu ieteikumiem. Ja valde atteik, tad cilvēks, kurš vēlas iestāties kolhozā, ar savu iesniegumu griežas kopsapulcē. Jaunas izmaiņas tiek paredzētas arī attiecībā uz izstāšanos no kolhoza — par to valde rakstiski jābrīdina trīs mēnešus iepriekš, un valdei nav tiesību atteikt šai kolhoznieka prasībai.

Jauni uzdevumi izvirzīti atklātības paplašināšanai par kolhoza valdes, speciālistu un apakšvienību vadītāju darbu, ko viņi veic saimniecības attīstīšanā. Tas aktivizēs kolhoznieku piedalīšanos saimniecības lietu pārvaldē, kāpinās viņu darba aktivitāti un iniciatīvu.

(Nobeigums 2. lpp.)

Noslēdzas remonta cēliena trešais mēnesis. Šis cēliens bijis vislabvēlīgākais, un jo vairāk šogad, kad sākumā nebija liela sala un varēja strādāt ar pilnu sparū. To izmantoja kolhoza «Krasnij Oktjabrj» mehanizatori, ievērojami pārvirzot uz priekšu visus darbus. Traktorū un kombainū, kā arī piekabes rīku remonts rit saskaņā ar grafiku. Vairāki mehanizatori viņiem uzticēto tehniku jau sakārtojuši pilnībā, tagad veic kārtējos uzdevumus un gaida svarīgākos pavasara lauku darbus.

Viens no pirmajiem ar traktoru un piekabes inventāra sakārtošanu tika galā traktorists Aleksejs Sabanskis. Viņš augu vasaru arā zemi, bija viens no labākajiem rudens arāšanā. Piekabes rīku arsenālā, ko izmanto šis mehanizators, ir arī purva arklis, ar kuru uzplēš atmatas, iesāk nosusināto zemju apgušanu. Šogad A. Sabanskim bija jāpār 30 hektāri, viņš, ticis galā ar rudens arumu, tsi pirms ziemas iestāšanās pabeidza arī šo darbu.

ATTĒLĀ: A. Sabanskis

Bekonu audzētavā

Šī gadā 11 mēnešos agrofirmas cūkkopības kompleksa «Aizupieši» kolektīvs nobarojis un piegādājis valstij 10294 bekonus, 1227 tonnas gaļas. Gada plāns — 1330 tonnas. Dienā kompleksa kolektīvs ražo vidēji 3,6 tonnas gaļas. Valstij realizēto bekonu vidējais svars — 87 un vairāk kilogrami. Salīdzinot ar iepriekšējo gadu, šogad dienā ražotais gaļas daudzums palielinājies par 0,3 tonnām. Tajā pašā laikā ekonomiskāk tiek izlietota lopbarība.

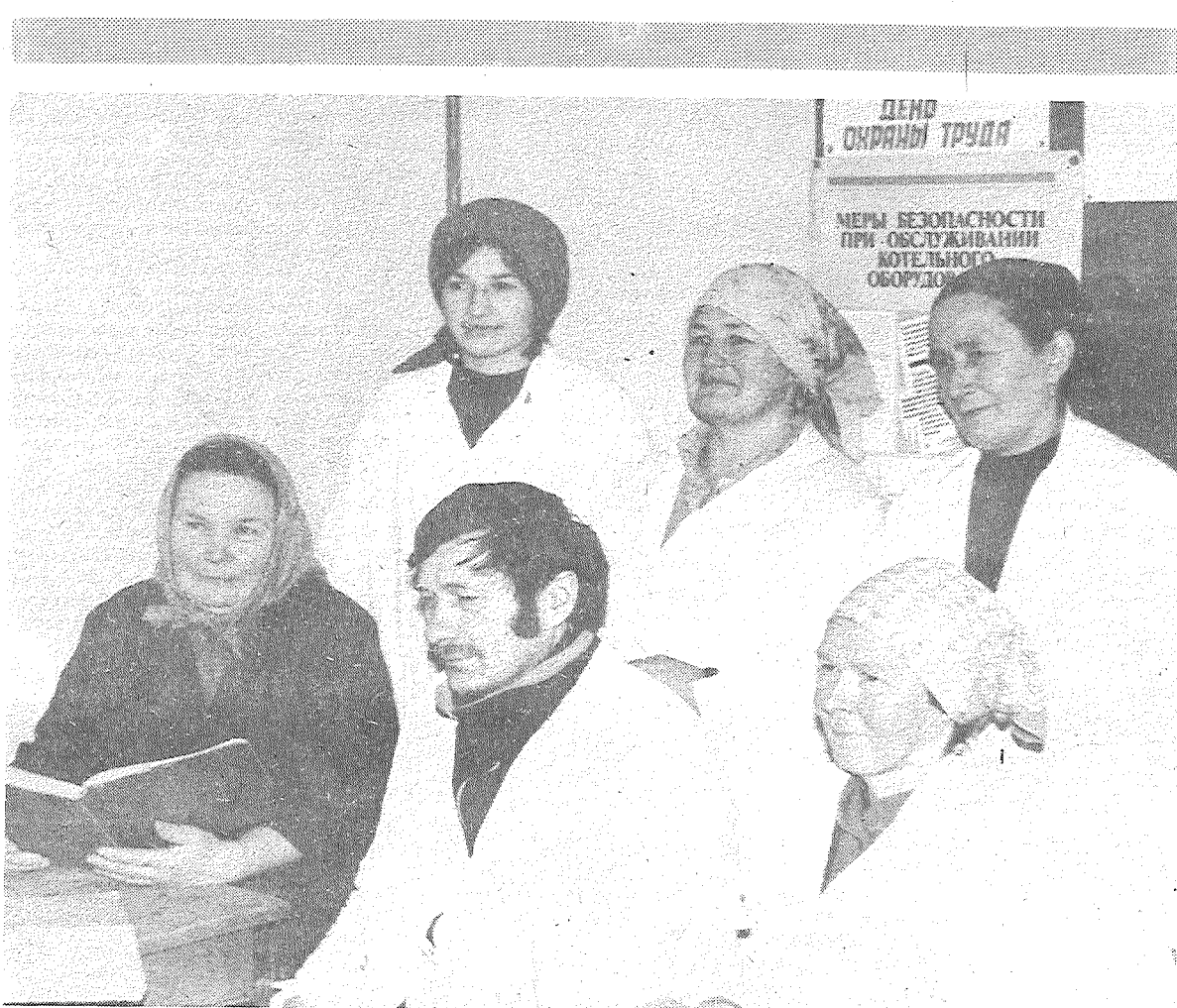
Diennaktī barokli pieņemas svara puskilogramam, bet kopā fermā piesvari sastāda 1207 tonnas — šis rādītājs ir par 8 procentiem lielāks, salīdzinot ar iepriekšējo, 1986. gadu. Viena centnera piesvaru iegūšanai fermā šogad patērē 5,8 centnerus barības vienību. Salīdzinot ar iepriekšējo gadu, samazinājums sastāda 0,9 centnerus barības vienību.

Šos rādītājus var uzskatīt par cūkkopības kompleksa kolektīva labajām veiksēm, taču tajā pašā laikā vairākos citos nav sasniegti iepriekšējā gada līmenis. Tajā skaitā, piemēram, par diviem kilogramiem samazinājies bekonu vidējais dzīvsvars, pasliktinājies arī saglabāšana — šogad bojā gājušo skaits pieaudzis par 135 sivēniem.

Pēc gada noslēguma rezultātiem kompleksa kolektīvam rūpīgi jāizanalizē darba rezultāti un jāizdara secinājumi, jārod atbildes uz jautājumiem: kādi iemesli ir tik maziem piesvāriem un kādēļ kompleksa laudis nespēja izpildīt produkcijas realizācijas plānus?

Nesen fermas rīcībā nodoti divi jauni korpusi divus līdz četrus mēnešus vecu sivēnu izmītināšanai, radītas visas iespējas darba rezultātu paaugstināšanai. Pietiek arī labas lopbarības, ir efektīvi medikamenti. Tikai visu centienu pamatā jāliek cilvēciskais faktors, apzinīgs darbs, tehnoloģiskās disciplīnas ievērošana.

A. BEINAROVICĀ,
ekonomiste

Baibu fermas kolektīvs

ir stipra un saliedēta ražojoša vienība, izveidojies un nostiprinājies pirms vairākiem gadiem, iekrājis savas tradīcijas, kuras palīdz risināt ražošanas uzdevumus.

Fermā izvietotas vairāk par 170 govīm, izveidotas četras grupas, katrā pa 44-45, ar kurām strādā Zinaīda Trofimova, Zenta Juhņeviča, Jadviga Lepuka un Vija Čonka. Šogad 11 mēnešos lopkopes ieguva 9412 centnerus piena. Salīdzinot ar iepriek-

šajā, 1986. gadā, vienpadsmit mēnešiem par 531 centneru vairāk.

Kopīgos panākumus nodrošina tas, ka lopkopes sekmīgi pilda savas individuālās saistības. Šis gads tika iesākts nesekmīgi, salīdzinot ar 1986., pirmo pusi slaucējas noslēdza ar vairāk nekā trīs simtus kilogramu no govīm mazākiem izslaukumiem. Zināmu daļu panākumu var attiecināt uz to, ka vasaras mēnešos norīdēja govju masveida atnešanās, bet liela daļa ir

pašu centības auglis un nu gadu noslēdz ar gandrīz tikpat lielu plusu. Vislabākie panākumi ir govju meha-

nizētās slaukšanas meistarei Zinaīdai Trofimovai. Viņa šajā kolektīvā pieredzējušākā, gatavojas saņemt pensionāres nosaukumu, bet darbu turpina. Salīdzinot ar iepriekšējo gadu, izslaukumus no govīm kāpinājusi par apmēram pieciem simtiem kilogramu, ieguvusi vidēji ap 5800 kilogramiem.

ATTĒLĀ: Baibu fermas kolektīvs apspriež darba rezultātus.

Aizrit vecā gada pēdējās dienas. Ziemā vēl nav sasniegusi savu zenītu, bet Saule jau griežas uz vasaras pusi. Klāt ir ziemas saulgriežu dienas. Naktis vairs nepaliek garākas un dienas nesārūk. Pīaugušie un bērni gaida gadu pīau. Un katrs cenšas, lai to ievadītu krāšņāki un sirsnīgāki svētki.

Pēc tradīcijas, agrofirmas kultūras nams rīko Jaungada karnevālu, šajā darbā tā direktorei Jelēnai Sivcovai palīdz komjaunatnes komitejas sekretāre Natālija Lapoško. Visas savas ieceres viņas tur noslēpumā un atklās naktī no 31. decembra uz 1. janvāri — Jaungada karnevāla laikā.

Daudz esam domājuši, lai jo interesantāk izdotos bērnu Jaungada eglīte. To rīkojam Jaungada brīvdienā laikā, tāpat, arī jaunāko klašu skolēniem.

Pulksten 12.00 dienā 3. janvārī koši sāks mirdzēt eglīte kultūras nama lielajā zālē. Salavēcis un Sniegbaltīte visiem bērniem jau laikus aizsūtīja ielūgumus — tiem, kuru tētiņi un māmiņas strādā kolhozā un rūpniecības uzņēmumos. Aicināti svētku kuplīnāšanā piedalīties rajona pionieri un skolēnu nama mākslinieciskās pašdarbības pulciņi. Pasākumu programmu izraudzījusies šī nama direktore Tatjana Kolosova, scenāriju sagatavojuši pulciņa vadītāja Svetlana Gromova. Bērniem vēltītajā Jaungada programmā piedalās arī drāmatiskais pulciņš, kurā darbojas Jelēna Zitāne un Ināra Urča, agrofirmas kultūras nama bērnu deju kolektīvs Lidijas Ananjevas vadībā.

Salatētim šogad neklājās viegli dāvanu gatavošanā bērniem, sevišķi salidumu, konfekšu. Taču viņš izrādījās neatlaidīgs, meklēja palīdzību arī Lietuvā pie sava kolēģa. Būs arī vizināšanās — zirgu treneri Ļevis Kazakovs un Boriss Fjodorovs gatavo trīs kamanu pajūgus.

T. PĒRKONE

Turpmākās labklājības plānošanai

LAIKABIEDRA PORTRETS

SAKARĀ AR GAIDĀMO TAUTAS SKAITĪŠANU

Atlikuši divi gadi līdz nākamajai plānotajai tautas skaitīšanai — paredzēta 1989. gada janvārī. Šoreiz pasākumam būs savas īpatnības: skaitītāji savu darbu veiks ne pa ielām, bet apdzīvotajiem pilsētu kvartāliem, tāpat arī ciematiem un lauku viensētām, galveno uzmanību pievēršot dzīvokļu apstākļiem. Iegūtie dati, kā tas ir parasti, tiek izmantoti tautas labklājības tālākas celšanas plānošanai, bet šoreiz tie cieši savijas ar partijas uzdevuma par visu mūsu zemes ģimeņu nodrošināšanu ar atsevišķiem dzīvokļiem izpildi. Tātad, būs jāveic ļoti svarīgs darbs, bet līdz tam ne mazāk svarīgi ir visu sagatavot tā, lai tautas skaitītāji sekmīgi un precīzi varētu tikt galā ar šiem pienākumiem. Izstrādāti spriegi plāni sagatavošanas cēliem. Sakarā ar to notika skaitītāņu atbalstīšanas komisijas sēde, ko vadīja rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks Jevģenijs Kokors.

Apsprieštie vairāki uzdevumi, kas pilsētās, ciematos un citās lauku apdzīvotajās vietās jāatrisina neatliekami.

Vispirms jāievie stingra kārtība apdzīvoto vietu apzīmējumos un numerācijā. Pilsētas aug un būvējas, saimniecības ceļ un paplašina savus centrus — rodas jaunas ielas. Tām jānodrošina labskanīgi nosaukumi, kuri atgādinātu par vietējiem vēsturiskiem notikumiem, būtu piemēra ievērojamiem novada cilvēkiem. Šķūņu, Krāmu,

Zirgu un tām līdzīgu ielu laikmets ir pagājis. Visām mājām sagatavota vienota numerācija. Sanāksmē izvirzījās jautājums: no kurienes skaitīt jaunus ielu sākumus. Ir tādi saimniecību ciemati, kur grūti noteikt vienu centru. Centri apzīmēti ģenerālajos ciematu apbūves plānos. Bet, gadās, arī tur nav — tad ciema izpildkomitejai jāpieņem attiecīgs lēmums. Daudzās saimniecībās izdarīta viensētu numerācija — tā jārtokjas visur.

Pilsētās un ciematos ir vienotas numuru zīmes, tās obligāti jāpiestiprina pie mājām, kur vēl nav pagūts. Ja trūkst šo zīmju, jāpasūta no jauna.

Rajona komisijas locekļi sadalīja pienākumus, uzņēmas zonas, kur kopā ar ciemu un pilsētu izpildkomiteju atbildīgajiem darbiniekiem uz vietām pārbaudīs, vai visām mājām ir numuri un ielām — nosaukumi.

Apdzīvotās vietās, kur ir daudzstāvu un daudzdzīvokļu mājas, katrā ieejā jābūt īrnieku sarakstiem, atbilstoši faktiskajam stāvoklim. Pie individuālajām viensētām īpašnieka uzvārdu un iniciāļus uzraksta uz numura zīmēm.

Rūpējoties par māju numerācijas un īrnieku sarakstu atbilstību, jāstiprina pasu režīma ievērošana, savlaicīgi jāpieņem lēmumi, kas tautas skaitīšanas laikā domā dzīvot attiecīgā apdzīvotā vietā. Visas formali-

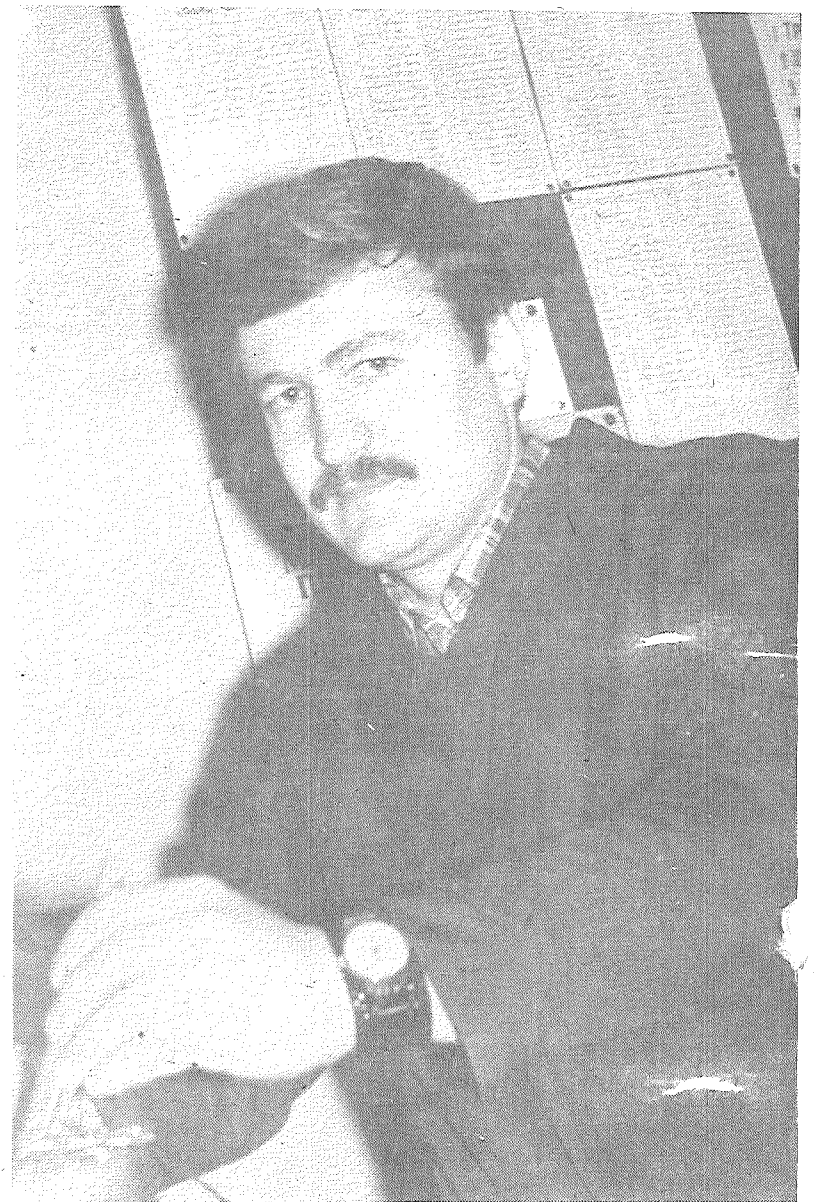
tātes jānokārto laikā. Tie, kuri attiecīgā vietā dzīvos 1989. gada janvārī — jāpieraksta decembrī.

Tādi ir galvenie uzdevumi šim brīdim. Kā atklās sanāksmē, tad darba vēl daudz. Bet jo sevišķi resoru pakļautības mājās, kur bieži vien līdz šim nevienam nebija ienācis prātā izvietot īrnieku sarakstus. Jaunās māju numuru un ielu nosaukumu plāksnes var pasūtīt ražošanas apvienībā «Darba spars». Jāzina iespējama skaits un attiecīgs daudzums jāpieņem. Tautas skaitīšanas gaitā iegūtie dati tiks izmantoti arī dzīvojamās platības bilances precizēšanai.

Līdzīgas komisijas, kas sekmēs efektīvu sagatavošanu, lai tautas skaitītāji varētu strādāt precīzi un ātri, izveidojamas uz vietām ciemos. Protams, par tautas skaitītājiem būs izraudzīti ļoti apzinīgi un darbīgi cilvēki, bet viņu darba augļu precizitāte pilnā mērā būs atkarīga no tā, cik labi sagatavosimies šim svarīgajam darbam.

Tautas un dzīvokļu fonda skaitīšanas rezultāti būs par pamatu pārtikas un rūpniecības preču, dzīvokļu celtniecības materiālu izlaides plānošanai nākamajā piecgadē un vēlākos gados. Tātad, šis darbs ir ļoti atbildīgs. Un visu mūsu uzdevums ir gādāt, lai viss tiktu laikā sagatavots, laikā arī veikts.

Antons RANCĀNS

Apzinīgi savus pienākumus pilda agrofirms saimniecības liellopu mākslīgās apseklšanas inženieris ginekologs Evalds Surgunts. Pateicoties viņa pūlīņiem, ievērojami samazinājies govju ālavība, tiek iegūti veselīgāki pēcnācēji, lielāka kārtība valda lopu novietnēs, tie rūpīgāk tiek apkopti. Ar visiem šiem pasākumiem un bagātīgu ēdināšanu pieaug ganāmpulka produktivitāte.

DEMOKRĀTIJAS UN ATBILDĪBAS PASTIPRINĀŠANAI

(Nobeigums. Sākums 1 lpp.)

Saimniecību gada pārskati liecina, ka to rīcībā ir milzīgas rezerves darba ražīguma celšanā un lauksaimniecības produkcijas izlaides palielināšanā. Ik gadu turpat 120 — 130 tūkstoši kolhozu biedru nekādu līdzdalību neņem sabiedriskajā ražošanā, to skaitā 70 procenti vīriešu. Tāpat tūkstošos izsniedzas tas cilvēki, kas neņem vērā noteiktos izstrādes dienu minimumus. Jaunas izmaiņas kolhoznieku attieksmes pret darbu regulēšanā papildus noteiktas kolhozu iekšējās kārtības paraugnoteikumos. Bet daļu ieteiktus paredzēt arī Paraugstatūtos. Piemēram, par kolhoznieku disciplināro un materiālo atbildību par darbu kavējumiem, nosebošanos uz darbu, parādīšanos darba vietā ierībušā stāvoklī, kā arī par materiālo zaudējumu, ko kolhozam tā biedrs nodarījis, būdams reibonī.

ABC Caurules

Jaunzēlandes firma «Sani-Tech Ltd» izgatavojusi caurules no akrilonitril-butadiēnstirola (ABC), ko var izmantot tērauda, čuguna, vara un pat nerūsējošā tērauda cauruļu vietā, caur tām var sūknēt šķidrums ar temperatūru līdz plus 80 grādiem pēc Celsija. ABC materiāls, kura sastāvā ir 50 procenti vara un 16,6 procenti tērauda, nav toksisks, no tā izgatavotās caurules var izmantot pārtikas rūpniecības, superģira ūdens pārsūkņēšanas, gaisa kondicionēšanas un ūdeņu attīrīšanas iekārtās. Šīm caurulēm ir augsta izturība pret triecieniem mīnūs 40 grādu temperatūrā, kā arī pret spiedienu krasām svārstībām, izturīgas pret nodilumu un koroziju, kalpo ilgāk par tērauda caurulvadiem.

Mūsu zemē piena, gaļas un pārtikas rūpniecībā tehnoloģiskajām vajadzībām izmanto caurules no nerūsējošā tērauda, atsevišķos gadījumos — no stikla, ūdensvados un kanalizācijas sistēmās — polietilēna un polivinilhlorīda, bet gaisa sistēmās, kur temperatūra ir 100 — 150 grādi — cinkotā tērauda caurules.

Statūtu 13. punktu paredzēts papildināt ar to, ka kolhozu biedriem jāsedz materiālie zaudējumi saimniecībai, kas radušies, neizpildot sēdes lēmumu zaudējumu segšanai, kas nevar pārsniegt vidējo izpelņu mēnesī, ietur no vainīgā algas. Ja kolhoznieks nav mierā ar šo lēmumu, strīdu izskata Statūtu 37. punktā paredzētā kārtībā, vai tiesas ceļā.

Svarīga loma kolhozu dzīvē ir kolhoznieku ģimeņu rīcībā nodotajām piemāju saimniecībām. Tiek plānots jaunajos Paraugstatūtos ierakstīt, ka šīs saimniecības ir daļa no sociālistiskās lauksaimnieciskās ražošanas sistēmas. Tas tām dod lielākas tiesības.

Piemēram, ierosināts, ka piemāju zemes platību varēs noteikt ar kolhoznieku kopsapulces lēmumu un saskaņojot ar ciema izpildkomiteju, šo platību, kas var būt arī lielāka par 0,5 hektāriem, ierakstot saimniecības statūtos, var arī palikt iepriekšējās platības, ņemot vērā vietējos apstākļus, ģimenes sastāvu un piedalīšanos sabiedriskajā ražošanā saimniecībā. Piemāju zemē kolhoznieki var audzēt

jebkuru kultūru, kura nav aizliegta ar likumu, būvēt siltumnīcu, kuras lielākos apmērus tāpat nosaka kopsapulce.

Kolhozs saviem biedriem ir citiem pilsoņiem, kuri dzīvo attiecīgās saimniecības teritorijā un kuri noslēguši līgumus par lopbarības un citas produkcijas ražošanu, var papildus iedalīt zemi lopbarības un citu kultūru audzēšanai, sienu sagatavošanai un ganībām.

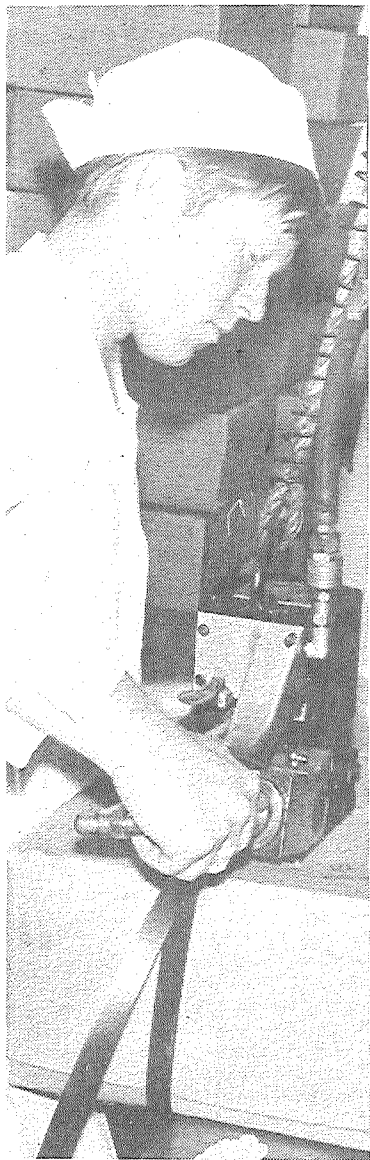
Tagad spēkā esošie kolhozu statūti reglamentē, cik un kādus lopus drīkst turēt kolhoznieku ģimenē, ieteiktajā projektā jau šīs normas un veidus nosaka paši kolhoza locekļi, ņemot vērā vietējos apstākļus. Ja kāda saimniecība pārkāps šīs, pašu kolhoza noteiktās normas, tad tādi lopi jāatsavinā, izmaksājot par tiem pusi no vērtības, un jāieskaita kolhoza sabiedriskajā īpašumā. Vīrs normām, kas noteiktas turēšanai kolhoznieku individuālajās saimniecībās, var būt tie lopi, ko viņi audzē pēc līgumiem ar saimniecību vai arī patērētāju kooperācijas organizācijām.

Tiesības kolhozniekiem pašiem noteikt piemāju zemes platības un turamo mājlopu normas ir kolhozu vadības demokrātijas attīstības tālākas pilnveidošanas izpausme, kas izriet no PSKP Centrālās Komitejas jūnija (1987. gads) Plēnuma lēmumiem.

Ierosināti vairāki tādi ieteikumi, kuri risināšana prasa papildus izstrādes, precizējumus, kā arī PSRS Ministru Padomes iepriekšējus lēmumus, PSKP Augstākās Padomes Prezidija dekrētus.

Pilns jauno Paraugstatūtu projekta teksts tiks publicēts presē un nodots vīstautas apspriešanai. Savi priekšlikumi tiks izteikti arī kolhoznieku sapulcēs, konferencēs un kongresos: savienotajās un autonomajās republikās, apgabalos — tie tāpat tiks ņemti vērā.

Kolhozu zemniecība dedzīgi atbalsta pasākumus, ko veic partija mūsu zemes dzīves tālākā uzlabošanā. Visi tie dzīve revolucionārie pārkārtojumi, kas tagad izvēršusies mūsu zemē, veido arī gaidāmā Vissavienības kolhoznieku kongresa darba pamatu.

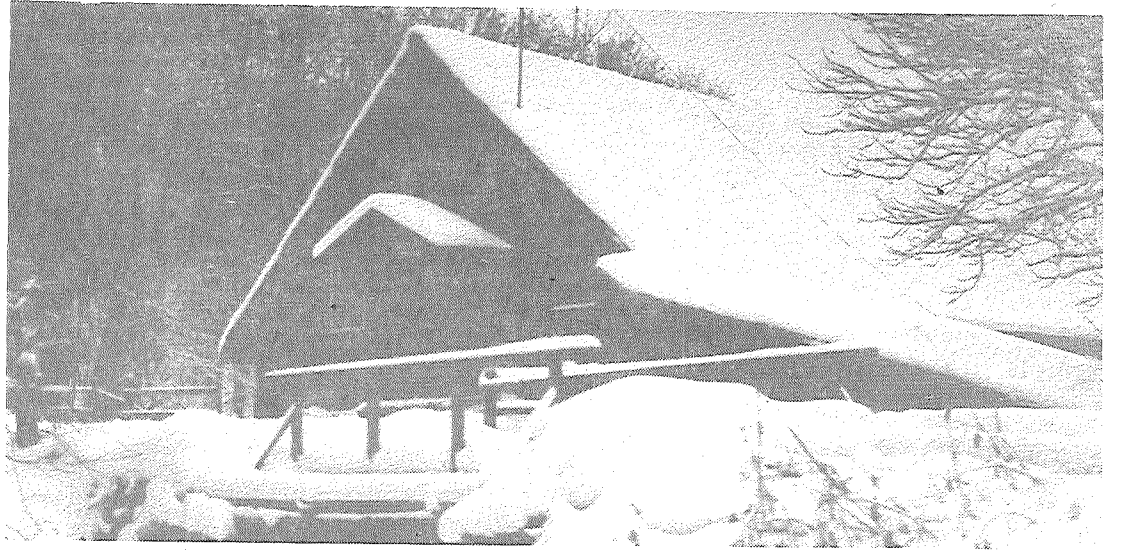
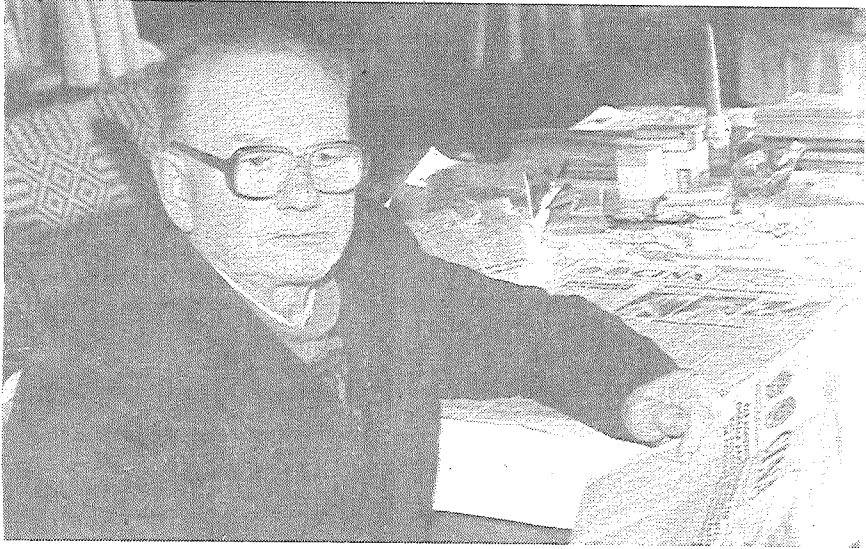
Starp siera rūpnīcas labākajiem jaunajiem strādniekiem ir Roberts Skutelis, kurš pastāvīgi pārsniedz savus darba uzdevumus, visu padara augstā kvalitātē. Viņš strādā gatavās produkcijas iepakojšanas cehā. Ar veiklām kustībām vada metāla lentes uztiņņu un spriegotāju, kas cieši un droši aptver iepakojšanas kartona kārbu sānus. Tādas apstrādātas kārbas var uzskatīt ceļojumu pie patērētājiem lielos attālumos.

ATTĒLĀ: Roberts Skutelis darbā. Jāņa SILICKA foto

ZTI centrs

Ziemas ainava Riebiņu centrā.

Vēl vecās dzirnas maļ un maļ...

No Kastīres ezera savu gaitu uz Dubnas upi pie Nīdermuižas baznīcas sāk Jašas upīte. Tā laužas cauri augstajiem pakalniem, izveidojusi stāvus krastus. Gandrīz visā tecējumā nekur neparādās līdzenumā. Varbūt tāpēc arī saglabājusī savu pirmatnējo skaistumu, paglabusies no kādreiz tik izbāzīgajiem ekskavatoriem. Gultne ir ar samērā stāvu krītumu, tāpēc ūdenim straujš tecējums, un ūdenim veidojas arī nelielas krācītes.

Bet ne tikai ar savu skaistumu mūs piesaista Jaša, tā cilvēkiem no laiku gala devusi un vēl dod arī praktisku labumu. Nesenā pagātnē tās ūdens darbināja četras dzirnavas, kur rūkdami griezās smagie akmeņi un pa to malām putoja milti. Kastīres, Aizkalnes, Korņa un Pelēču dzirnavas. Skaisī dzirnavdīķi bijuši Aizkalnē un Korņos, tagad pārvērtušies par parkliem aizaugušām iepakām. Palicis vienīgi garais Pelēču dzirnavu dīķis, noslēpies starp stāviem krācītiem. Šīs dzirnavas ir mazliet nomāju no apdzīvotās vietas, tāpēc arī saglabājušās, bet visvairāk tomēr tādēļ, ka te dzīvo un strādā vecs meistars, kurš šo titulu nosaukumu, nokārtojot eksāmenu, ieguvis pirms četriem ar pusi desmitiem gadu — Adams Rusiņš.

Dzirnavu slūžas izveidojušas augstu un interesantu ūdens krīsumu, aiz dambja iepakā vēl stalta stāv dzirnavu ēka. Kad tā būvēta — neviens vairs nepateiks. Veci nostāsti liecina, ka ūdens vēl griezās koka ratu, bet tagad nenoguris griez mēfāla turbīnu, un tā savu spēku atdod dzirnakmeņiem. Arī šī turbīna vairs nav no jaunajām — daudz gadu nostrādājuši. Ja kādreiz vajaga nomainīt kādu detaļu, tad ir briesmas — republikā nav zināma vieta, kur varētu dabūt ko līdzīgu. Taču nonākusi laba saimnieka rokās, turbīna vēl joprojām

droši stāv ūdens spēcīgajā plūsmā.

Pēc kara šo dzirnavu saimnieks bija rūpniecības kombināts. Tad kādu laiku saimniekoja rajona sadzīves pakalpojumu kombināts, kurš stājās vietā, bet tad nopirka K. Marksa kolhozs, samaksājot 11 tūkstošus rubļu. Palika strādāt arī Adams Rusiņš. Ar šīm dzirnavām saistās nu jau turpat trīs gadu desmiti no viņa dzīves. Sen jau viņš arī pensijā, bet vienaiņa ir darba vieta.

Dzirnavās Adams Rusiņš sāka strādāt no 15 gadu vecuma. Sākumā par mācekli Līvānos, tad ar velosipēdu aizbrauca uz Kandavu un kļuva par melderzeli. Bijis dzirnavu vadītājs uz Aronas upes netālu no Madonas, Vecpiebalgā un Daugavpils pusē.

Stksts un patīkami spītīgs ir vecais dzirnavnieks. Vēl rūpkombināta laikos gāteri gribējuši sagriezt ar autogēnu un aizvākt lūžņos — nelāvis, pierādījis, ka cilvēkam nepieciešami dēļi. Un balķi tajos pārtop vēl šodien. Ja kuram vajadzīgas brusas — lūdzu, izzāgēs pēc izmēriem, arī latas. Lūk, kādu mācību par tehnikas izmantošanu sniedz dzirnavnieks! Arī tagad viņš neprasa jaunu gāteri — vediet tik balķus.

Tāpat bijis arī ar turbīnu, kad pirms vairākiem gadu desmitiem tā salūzusi. Nu visi paredzējuši, ka gals dzirnavām — kur lai dabū tādu arhaisku rīku? Bet Adams Rusiņš bijis citās domās — apbraukājis vai visu Latviju un kādās sen klusējušās dzirnavās Piebalgā uzgājis vajadzīgo — vēl pilnīgi lietojamu turbīnu, jaudīgāku par to, kas palikusi mājās. Nu to dabūjis uz Pelēčiem un šahatā iekšā. Tagad griez divus dzirnakmeņus reizē,

darbina putrainmašīnu un gātera žāgus. Ja vajadzētu — pavilkto otrik.

Dzirnakmeņi patstāvīgi jāatjaunina, tiem ar magnēzija, kvarca, granīta, krama un špaka sajaukumu jāpaaugstina rievu muguras un ar āmuru jāpadziļina pašas rievas. Pēc šiem materiāliem braucis uz Lietuvu. Bet ēkas atjaunošana nav viņa spēkos. Par to viņš, aiznesis par mašīnu un zāģēšanu ieņemto naudu, ne reizi atgādinājis kantori. Beidzot atrastas dzirdīgas ausis. Laikam jau arī tāpēc, ka par dzirnavām sāka interesēties vietējā un republikas prese.

Šopavasar pie vecā dzirnavnieka ieradās kolhoza priekšsēdētājs Jānis Livmanis. Abi apskatīja saimniecību un nolēma, kas te izdarāms vissteidzamāk. Sameklēja trīs vīrus, kuri veic darbus. Gāja visādi — te materiālu trūkst, te tehnikas nav, bet pa vasaru šīs tas tomēr izdarīts. Vēlāk varētu izrādīties jau par vēlu. Ar 500. markas cementa betonējumu nostiprinātas turbīnas šahatas sienas, iztīrīts atvedkanāls un izbetonētas tā sienas, salaboti filtri, nokrāsotas margas. Tāpat arī ēkas fasāde, durvis — viss kļuvis jaunāks, patīkamāks. Vēl jāsevēd kārtībā lielās slūžas — bet tur jau darbs nākamajai vasarai.

Pēc visa, kas izdarīts, dzirnas ruc jautrāk. Pirmdienās, trešdienās un piektdienās ir to darba laiks, jau no pulksten desmitiem sāk darboties turbīna un griezt akmeņus. Viens malējs atbrauc ar žiguli, cits ar motociklu, cits — ar pajūgu. Noteiktajā laikā dzirnavnieks svinīgi atver galvenās durvis. Nopufējies no galvas līdz kājām, Rusiņš lietišķi aicina malējus iekšā. Viņš ir svinīgs šajā brīdī, maisu ienešana un uzvilšana aug-

šā ir kā kāds svēts rituāls. Šahatu piepildījis ūdens, pa lūkām tas krīt uz turbīnas lāpstiņām un liek tai griezties. Nu turbīnas asij var pievienot dzirnavu zobratu. Tie lēnām uzņem apgriezienus, tad pusotras tonnas smagie un gandrīz divus metrus diametrā akmens sieri sāk griezties kā rotaļu vilciņi.

Noregulējies atstarpī starp dzirnakmeņiem, meistars ar koku pieklauvē griestiem: var bērt graudus! Klīkšķ graudu ieklūdes mērītāji, ruc dzirnakmeņi, ap tiem riņķo viegli putekļi, un viss pieplūst ar patīkamu smaržu. Mašīnas diena sākusies. Milti satiek maisos apakšējā stāvā zem dzirnavām, tie no akmeņu berzes ir mazliet silti.

Dzirnavnieks izriko, malēji veikli rosās, piepalīdz viens otram, jo tukšā dzirnavas nedrīkst greizties, šķīst dzirksteles un deldēt dārgo uzlējumu. Visi balti noputējuši, balta arī apkārtnē. Te cieši sadarbojas divas vielas: koks un metāls — tur, kur vajadzīgs lielāks spēks — tur ir metāls, bet visur citur — koks. Ir koka zobratu, pārnesumi, dažādi sprūdi un tapas, koka vinča ar mēfāla turekļiem, ar kuriem pacelt smago augšējo dzirnakmeņi, lai abus varētu apstrādāt, uzasināt. Viss ir tik vienkārši, bet faja pašā laikā ērti. Gadsimtu praksē tā pielāgots, lai arī viens cilvēks ar saviem spēkiem varētu apkalpot šo iekārtu.

Agregāts, ko dzirnavnieks sauc par putrainmācu, strādā lēnāk. Toties kas par putrainiem no tās birst! Visi vienādi, balti un kantaini, nevienas sēnālas neatradīsī. Arī šīs mašīnas izgudrošanas laiku neviens nepateiks, bet biežputra, ko tā ražo, gan esot lieliska.

Tādu veikalā nenopirksi vis. Pirktie putraini līp pie karotes, pat grūti samanaī vārtītā masā, bet šie, izkrītoī no karotes, aizripo pa visu galdu. Rīdzinieki esot ķertiī izķēruši, kad kolhozs «Sarkanā ausma» tonnas trīs šādu putrainu aizvedis pārdoī, K. Marksa kolhoza sievas nevarējušas pagūt raištī valā maisus, kad putrainus bijušas aizvedušas uz gadatīrgu Preilos.

Sajās dienās Adams Rusiņš atzīmēja savu septiņdesmit piecu gadu jubileju. Lai arī viņš sūdzas, ka jau rokas gurstoī, akmeņus kaļoī, bet tomēr vēl var melderu dienu izturēt un mājas soli apiet. Rusiņmamma Helēna piepalīdz maz — govī izslaukt, pusdienas pagatavot. Vajadzētu pagulēt slimnīcā — bet kā lai vienu pašu saimnieku atstāj?

Vecā dzirnavnieka dzīvojamā māja, kas kādreiz lepna un stalta stāvējusī, tagad jau galīgi izdēdējusi, kļuvusi auksta un nemīlīga. Varbūt kādus simt gadus stāv pie upes kalna pakājē. Rusiņi uzsākuši jaunus būvi, apakšstāvs ar plašām telpām jau gatavs pa šo vasaru, tālāk būves no koka. Kolhoza priekšsēdētājam Jānim Livmanim par dzirnavām tāli plāni. Liekās un vecās ēkas nojaukt, bet saglabāt būvēto no tāšiem akmeņiem un tur ierīkot muzeju, kurš stāstīs par dzirnavām un arī par saimniecību. Otrpus upei pacelās jauka piekalnīte — tur domā celt brīvdabas estrādī...

Jānis PELŠS

ATTĒLOS: dzirnavnieks Adams Rusiņš atpūtas brīdī; tādas izskatās ūdensdzirnavas zem sniega segām, raugoties no aizsalušā dīķa.

A. MEŽMAĻA foto

PAR SAVU KOLEKTĪVU AR MĪLESTĪBU

Pats darbiņš mani teica

Mūsu ferma izvietota vairākos korpusos, turam ganāmpulka atjaunināšanai audzējamās telītes, un nobarojamās bullēnus. Ar telītēm strādā astoņas lopkopes, ar nobarojamajiem — divas. Fermas kolektīva kodols izveidojies jau pirms vairākiem gadiem. To pārstāv mūsu pieredzējušās lopkopes Tekla Tuča, Tekla Meluškāne, Olga Pastare, teļu nobarošanā — Anna Vasilevska, Nina Remizova un citas. Jau desmit gadus te strādāju arī pati. Ir mums jaunākas kolēģes, kuras strādā nesen — Svetlana Viša un Nadežda Conka.

Tāpat, reizē pieredzējis, ar dzīves gudrību un arī ar jaunības degsmi apbruņots kolektīvs. Tā locekles ir darbīgas, kā jau sievietes rūpējas par kārtību savās darba vietās, par uzdevumu veiksmīgu izpildi. Tas viņām izdodas.

Tie ir kopīgie rādītāji. Taču mums netrūkst arī īstenu darba meistarību. Tālu aizskanējusi Teklas Meluškānes slava. Arī šogad viņas grupā dzīvsvāra pieaugumi telītēm ir virs deviņiem simtiem gramu, bet vasaras mēnešos pārsniedza pat kilogramu. Lieliskas darba pratējas ir arī Ļuba Tumašova, Tekla Tuča, stabili strādā Olga Pastare, kuras grupā nākošās govīs pienemas svarā par turpat deviņiem simtiem gramu. Tāpat daudz labu vārdu var teikt arī par citām telīšu kopējām un audzētājām. Katrai no viņām grupā ir ap 70 dzīvniekiem.

Uzslavū pelna arī tās lopkopes, kuras kopj un nobaro bullēnus. Darbā labi panākumi ir Ninai Remizovai, taču šad tad nedraudzējas ar disciplīnu. Kopā ar viņu strādā Anna Vasilevska. Abām ir pa 56 bullēniem. Valstij piegādājam tos augstākajā barojumā un dzīvsvārā virs 500 kilogramiem.

Lopkopēju rīcībā saimniecība tagad sākusī piegādāt īpaši sagatavotu un sasmalcinātu lopbarību, kuras sastāvā ir salmi, skābarība, spēkbarība un

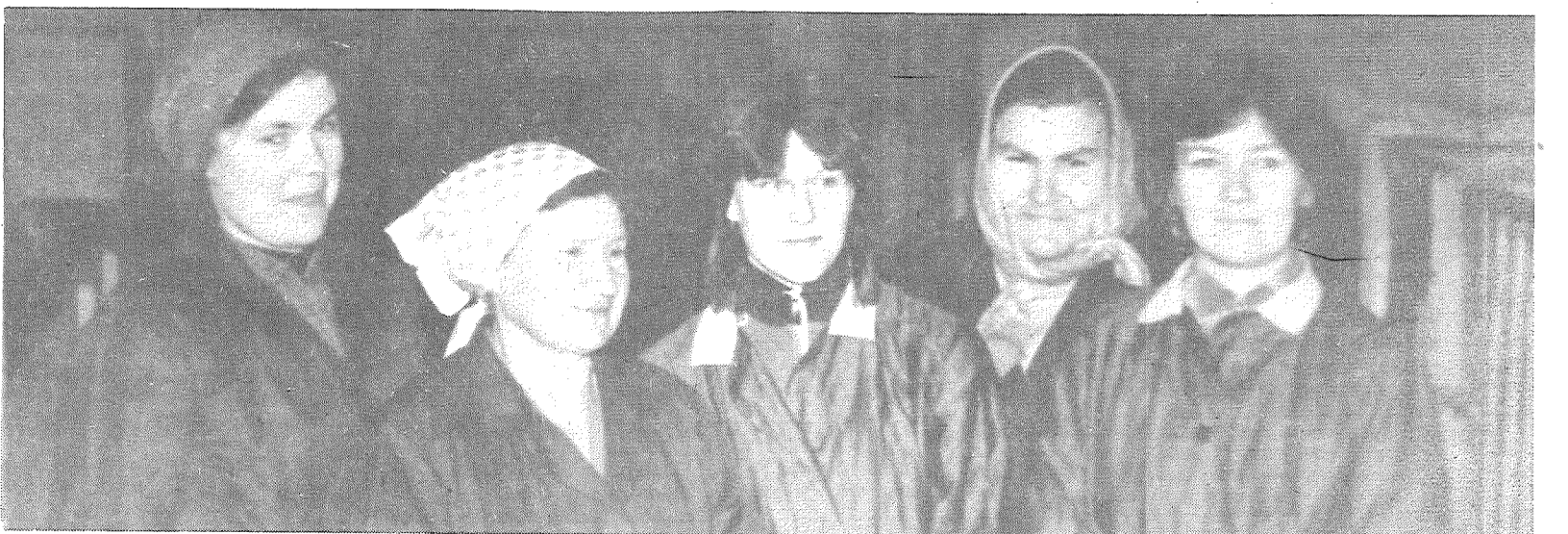
zāles miltu granulas. Pievied divu dienu krājumus. Šo barību gatavo mūsu saimniecības pilnrūpnieks, to dzīvnieki saņem saskaņā ar normām, kuras aprēķinātas tādējādi, lai varētu panākt labus piesvarus. Tas mūsu kolhozā ir vēl jauns pasākums, bet mēs ceram, ka panākumus ilgi nebūs jāgaida.

Vēl gribu izcelt arī mūsu maiņas lopkopes Zinaīdas Kudrjašovas labo darbu. Viņa strādā telīšu novietnē, dod brīvdienas citām. Tāpat nav mudiņām darbā arī citas mūsu nelielā kolektīva lopkopējas — Apolinārija Bazuleviča, Monika Sabanska un Tamāra Turčakova.

Nina CVETKOVA,

Reinieku fermas vadītāja

ATTĒLOS: fermas vadītāja N. Cvetkova ar lopkopējām A. Vasilevsku un N. Remizovu; grupa ganāmpulka atjaunošanai audzējamās telīšu kopēju Ļ. Tumašova, A. Bazuleva, S. Viša, T. Meluškāne un N. Conka.

NO MALU MALĀM

1990. gadā paies 150 gadi, kopš izgudrotas pastmarkas. Tātad, tās nemaz nav tik sens izdomājums. Taču ievērojami vienkāršoja un paātrināja pasta sūtījumu apgrozību, sarakstī starp cilvēkiem. Un vai tad līdz pastmarkai nevarēja «aizdomāties» agrāk? Izrādās, ka nē, jo pasta apkalpoja karalus, feodāļus un ierēdņus, un pastmarkas nebija vajadzīgas. Kapitālisma attīstība, kopējā tirgus rašanās radīja vajadzību pašos pamatos pārveidot arī pasta sakarus, padarīja pasta pakalpojumus visiem pieejamus. Marku izgudrotāju nav bijis maz. Kā pirmo parasti nosauc francūzi grāfu de Vilaini un viņa biļetes — kvītis. Plaši pazīstama paruna, ka visos mīklainos notikumos jāmeklē sievietes. Tas noticis piecpadsmitgadīgā karaļa Ludviga XIY (1638. — 1715. gads) laikā. Viņš bijis iemīļījis vienkāršas

kārtas meitenē. Pastā Parīzē visas vēstules tolaik pienēma atvērtā veidā no paša sūtītāja vai tā uzticības personas, ierēdnis pārbaudīja, vai nav neatļautu ielikumu, skaji izprašāja sūtītājam adresi — to dzirdēja visi stāvētāji rindā. Daudzīe galminieki,

8. augustā Istenoja grāfs Zans Reunars de Vilaine, kurš saņēma priviļģiju organizēt otru pasta kantori — Petite Poste (mazo pastu), izlaida tā vajadzībām banderoļu lentes «Bilets de post paye» (kvītis par pasta nodevu nomaksu). Kvītī vēstulei piestipri-

šis izgudrojums izrādījās priekšlaicīgs, kalpotāji palika bez papildus ienākumiem un centās kaitēt. Uzlauza pasta kastes, laida tur iekšā peles. 1660. gadā Vilaines pasta beidza eksistēt. XYII — XIX gadsimtos vēl ne reizi parādījās mēģinājumi uzlabot pasta

1819. — 1836. gados Sardīnijas karalistē izmantoja apzīmogotas pasta lapas — uz tām bija attēlots mazs jātnieciņš ar tauri. 1823. gadā zviedru leitnants Ļuts Gabriels Tre-
fenbergs parlamentam ierosināja pie-
lietot papīru ar diviem zīmogiem —
iespīetu un uzspīestu. Slovēnietis L. Koširs ierosināja ieviest vēstulei uzlīmējamo pastmarku, ko noraidīja 1836. gada 11. maijā kā praktiski neiespījamu. Viņš ilgus gadus centās pierādīt savu prioritāti, bet birokrātija izrādījās spēcīgāka. Tāpat iznāca arī citiem izgudrotājiem — izdevniecības un tipogrāfijas īpašniekam Anglijas pilsētā Dandijā — Džeimam Čalmeram, kurš bija pat iespīedis paraugus, citiem. 1837. gadā ar savu projektu nāca klajā Roulends Hils — vēlāk viņu starpā norisa asa cīņa par prioritāti pastmarkas izgudrošanā.

...UN TAD BIJA JĀIZDOMĀ PASTMARKA

fajā skaitā arī kardināls Mazarīni, centās izjaukt šo karaļa draudzību — viņš par tikšanos ar meiteni uzzināja agrāk, nekā vēstule sasniedza adresātu. Karalis dusmojās un pirmām kārtām uz finansu galveno kontrolīeri (ministru) Nikolū Fuku. Tam savukārt palīgā devās tuva paziņa markīze de Longvila, gudra un viltīga sieviete. Viņas uzdevumu 1653. gada

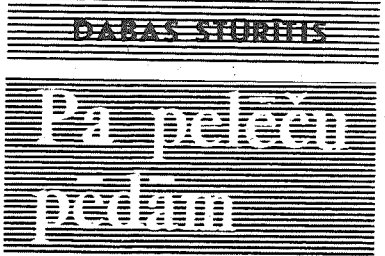
nāja tā, lai pastnieks varētu viegli izlasīt un atdalīt no vēstules. Uz tās bija uzraksts par apmaksu un datumu. Pastu iznēsāja trīs reizes dienā, kvītis, kad vēstules bija nodotas adresātiem, pastnieki savāca un atnesa atpakaļ uz pastu. Bija atļauts pievienot arī otru apmaksātu kvītī — atbildes pār-sūtīšanai.
Lai arī pasta strādāja precīzi, tomēr

darbu, padarīt vienkāršāku un ērtāku. 1683. gadā Londonā Roberts Murrejs organizēja privāto pastu, kur par sūtījumu līdz 1 mārčīnai bija jāmaksā 1 pennijs — to nosauca par Penny Post, lietoja trīsstūrainus zīmogus ar vietas nosaukuma burtu vidū, no kurienes sūtīja, arī citus zīmogus. 1698. gadā šo pastu nacionalizēja, un tas darbojās līdz 1840. gada reformai.

Tuvojas noslēgumam mācību gada II ceturksnis. Mūsu skolā tas bija īsts valodu ceturksnis. Kā nu nē — īsā laikā divi lieli pasākumi. Pirmās bija folkloras svētki, kurus mēs, skolēni, ļoti gaidījām un kuri jau kļuvuši tradicionāli. Šoreiz agrofīrmas kultūras namā uz vakarēšanu pulcējās visi latviešu plūsmas skolēni, kā arī tie krievu tautības bērni, kurus interesē latviešu valoda, tās attīstība, latviešu tautas kultūra, folkloras. Piedalījās arī Riebiņu etnogrāfiskā ansambļa dalībnieces. Krāšņi skanēja tautasdziesmas, raitis bija dalībnieku solis, ejot rotaļās. Katram bija iespēja rādīt savu atjaunību, minot mīklas. Un noteikti visiem garšoja vārītās pupas un zirņi, mājās gatavotais siers, pašu ceptā maize ar medu un citi gardumi, kas bija uz gaumīgi senātes stilā klātajiem galdīņiem.

Pirmajā žumāla lappusītē vecāko klašu meitenes visus iepazīstināja ar izcilākajiem valodniekiem, ar viņu milzīgo darbu, pētīt valodas izcelsmi, tās sakarus ar citu tautu valodām, noskaidrojot izrunas un rakstības likumus.
Nākošās bija veltītas latviešu un krievu valodām. Te bija ne tikai stāstījumi par valodu, tās kultūru un bagātību, ne tikai skanēja dzejoļi par valodas skaistumu, bet bija arī dziesmas, rotaļdejas, kuras aizrāva visus klātesošos.
Visiem paliks atmiņā vācu valodas lappusīte, par kuras interesanto veidojumu un risinājumu bija parūpējusās skolotājas Monika Daugaviete un Nadežda Sadovņikova, piedaloties arī 4. — 8. klašu skolēniem. Visi kopā bija panākusi, lai dalībniekiem būtu notikumam atbilstoši apģērbi. Stāstījumu viņi papildināja ar krāsainiem plakātiem, ziediem un baloniem, runāja vācu valodā.
Pēdējā šajā žurnālā bija humora lappusīte — visi varēja vērot, pie kādām aplamībām var novest valodas nezināšana. Vienam otram slinkotājam lika satrukties krievu tautasdziesmas — častuškas, ko dziedāja 7.b klases meitenes.
Noslēgumā klausījāmies A. Virgas dziesmu «Dzimtā valoda». Gribas ticēt, ka folkloras un valodas svētki mūsu skolā būs tradicionāli.
A. UZULNIECE un S. GRANDĀNE,
Riebiņu vidusskolas 8.a klases skolnieces

Bija uzsnidzis svaigs sniegs, labi saskatāmas pēdas. Tās liecināja: kādā no Steķu meža nostūriem, kur bijuši pamanīti arī agrāk, nakšņojuši vairāki vilki. Mednieku ķēde ieņēma izdevīgas pozīcijas, dzinēji no otras malas devās mežā iekšā un sāka tramdīt pelēcūsus. Tiklīdz tālu biezoknī bija sadzirdamas dzinēju balsis, mednieki saspringa gaidās. Vilki varēja parādīties pret jebkuru.
Pirmās sāviens atskanēja ķēdes kreisajā flangā, kur stāvēja Jānis Skutelis. Tas bija kā signāls, lai pārējie, kas stāvēja uz masta pa labi no viņa, visā ķēdes garumā saspringtu vēl vairāk. Taču ritēja sekundes un nevienam no tuvākajiem kaimiņiem neizdevās priekšā krūmos pamanīt kādu no pelēkajiem laupītājiem. Viens otrs jau sāka gaidīt trauksmes atsaukumu, kad norībēja arī labajā flangā, kur stāvēja Valērijs Petrovs. Atkal pārējie mednieki saspringa tālāko notikumu gaidās.
Bet nekā — pēc kāda laiciņa atskanēja pārtraukuma signāls. Kā tādos gadījumos pieņemts, visi metās pie sāvējiem: abiem bija trofejas. Tad sekoja notikumu gaitas restaurācija, izpētīt apkaimi. Pēdas liecināja, ka mežā bijuši četri vilki. Pirmās uz sāvēju izskrējis kāds tēviņš, mātīte, kas tam sekojusi, metusies atpakaļ, apmetusi līkumu un gribējusi mežu atstāt otrajā stūrī — bet arī tur priekšā izrādījās trāpīgs sāvējs. Otrās pāris bija viltīgāks — ātrāk pamanījās izkļūt no bīstamā meža.
Ar trofejām mednieki ieradās Preiļos, pie garāžām nodrāja mežu laupītājus, bet pirms tam pēc tradīcijas nofotografējās.
Šis gads mūsu grupai ir visai veiksmīgs. Kolektīvs ir rajona centra iestāžu un dažu uzņēmumu laudis — katrā no tiem tikai dažī mednieki, tāpēc esam apvienojušies un sadar-

bojamies ar Rudzātu padomju saimniecības medniekiem.
Šajā sezonā mūsu trofejas ir astoņi alņi (četri ragaini un četras govīs), no kuriem seši piegādāti valstij. Divus ragu nesējus un vienu alņu govī izdevās nošaut man. Tagad mūsu trofejās ir arī trīs vilki — pirmo turpat Steķu mežos nošāva Jānis Krūmiņš no Rudzātiem.
Lielu ragaini nogāza Andris Seikstulis, bet viņa prieks izrādījās nepilnīgs: egles zariņu par veiksmīgo

sāvienu varēja saņemt, taču trofeju — savus lieliskos ragus, kuri, spriežot pēc dzīvnieka vecuma, varēja būt plati un daudzžuburāni, bija jau paspījis nomest — par to liecināja vēl nesadzījušās rētas ragu pamatnēs.
Cetrus vilkus iznīcinājis kolhoza «Sarkanā ausma» mednieku kolektīvs.
Jānis ZARĀNS,
ATTĒLĀ: mednieki Valērijs Petrovs (pa kreisi) un Jānis Skutelis ar trofejām.
Autora foto

SPORTS * SPORTS * SPORTS * SPORTS

Agrofīrmas spēkavīri

Svaru bumbas celšana ir sporta veids, kur vīrieši pārbauda savu spēku un izturību.
Decembra sākumā Riebiņu sporta skolas zālē sarīkojām agrofīrmas sacensības svaru bumbas celšanā gan individuāli, gan starp komandām. Bumbas svārs — 24 kilogrami. Sacensību noteikumi: bumba iespējami vairāk reīžu jāpacel gan ar vienu, gan otru roku, tad katrā rokā jāņem pa bumbai un jāuzgrūž tāpat iespējami vairāk reīžu. Tātad — trīscīņa, uzvar tas, kurš iegūvis visvairāk punktu. Svaru kategorijas — līdz 60, 70, 80, 90 kilogramiem un vairāk.
Pirmajā labus rezultātus uzrādīja Jānis Džeriņš, Alberts Čeirāns, Romāns Vasīļecs, Ilmārs Meluškāns un Vladimīrs Isajevs. No skolas komandas spēcīgākie jaunie svaru bumbas cēlāji bija Aleksandrs Turubanovs, Vjačeslavs Šebeko, Ivāns Daņilovs.
Smagākajās svaru kategorijās spēcīgākie bija Jāzeps Šņepsts, Gūnārs Garaiskalns, Voldemārs Meluškāns, Viktors Meikšāns un Andrejs Skobeļevs. Par agrofīrmas čempionu kļuva un spēcīgākā vīrieša titulu ieguva Jāzeps Šņepsts, kurš gan

ar kreīso, gan labo roku svaru bumbu pacēla pa 101 reīzei, bet ar abām rokām uzgrūda 30 reīzes.
Komandu vērtējumā I vietā ir kolhoza «Krasnij Oktjabrj» speciālistu kolektīvs, otrajā — šoferu, bet trešajā — siera rūpnīcas. Tālāk sarīdojās skolas, celtnieku un melioratoru kolektīvi. Spēcīgākie piedalījās rajona sacensībās Līvānos, mūsu pārstāvji ieguva II vietu, piekāpjoties Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta komandai.
Rajona komandas izlasē svaru bumbas celšanā no agrofīrmas ieskaitīti Jāzeps Šņepsts un Viktors Meikšāns.
Attēlā: Jāzeps Šņepsts.

APSVEIKUMI DZĪVES JUBILEJĀS
Gadus neaizputēno sniegi, Caurī puteņiem gadi iet. Brīžiem skaudri un brīžiem liegi, Kādreiz nosirmo, citreiz zied.
Andris Vējāns

Cienījamie VIKTOR ROŽKALN un BERTA ZARIŅA!
Agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes organizāciju komītejas sveic JUS lielās dzīves jubilejās, novēl labu veselību, dzīvesprieku, izturību, jaunus panākumus darbā.

LĪDZJUTĪBA
Kāds drausmīgs mirklis rāva dzīvo pavedienu Un krūtīs sirds tik pēkšņī stāja — — —
Bet tava dzīve vēl arvieno Būs daudzēm celā vadītāja... Agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» valde un sabiedriskās organizācijas izsaka dziļu līdzjūtību
RAHIMA ŠAHLAR — OGĻI EHTIBAROYA
radiem un piederīgajiem sakarā ar viņa tragisko nāvī.

Ziema šogad kaprīza — te piesalst, termometra stabiņš pagūst noslīdēt pat zemāk par desmit iedaļām no nulles, te, skaties, jau pakāpies par dažām virs tās. Aizvadīto nedēļu sinoptiķi solīja aukstu, bet nākamo — jau atkal siltu. Tā daba iekārtojusi — ziemas saulgriežos parāda savu spēku, bet gadu mījā cilvēkiem par prieku atlaižas. Tādas lāstekas var novērot vairāk pavasara pusē, kad sals un aukstums cīkstās par varu, kad viens

laužas pie mums, bet otrs nevar vēl aiziet. Bet arī tagad abas stihijas izveidojušas krāšņus piekarus pie jumtiem. Sniegs kūst, un lāstekas kļūst aizvien resnākas, spēcīgākas. Bet tām nav lemts sagaidīt pavasari, lai cilvēki varētu spriest, cik lielas būs labības augu vārpas. Būs jānāk citām.
Redaktors A. RANCĀNS

Pirmās lielākās panākums

Turpat, skolas sporta zālē, rīkojām sacensības galdā tenīsā. Uzvarēja skolotājs Egīls Ukstiņš, otro vietu ieguva Vjačeslavs Nikuljins — agrofīrmas inženieris ekonomists, bet trešo — kūrīnāts Anatolījs Popmans. Sieviešu konkurencē labākā bija Zoja Piskunova, kura nepārspēta ir jau vairākus gadus no vietas. Tādā sastāvā mūsu komanda startēja arī rajona sacensībās Līvānos,

arī šajā sporta veidā par spēcīgāko konkurentu izrādījās māju būves kombināta galdā tenīstis, kurī izcīnīja pirmo, mums atstājot otro vietu. Tas bija pirmās lielākās panākums mūsu komandai.
Jānis BELOUSOVS, sporta metodīķis
Boļeslavs KIVLENIEKA foto